

felelte türelmetlenül a griff, — a tengeri kígyók, teknősbékák, rákok! Ezt ugyan minden gyerek megmondta volna neked!

— Ha én lettem volna az a fogas, — szól Alisz, akinek még mindig a hamis teknősbéka énekén járt az esze, — azt mondtam volna annak a vízikígyónak ott mögöttem: Maradj csak hátul! Nincs rád szükségünk!

— De bizony szükségük volt rá, — válaszolta a hamis teknősbéka. — Az okos hal sohasem utazik vízikígyó nélkül!

— Igazán? — csodálkozott Alisz.

— Bizony igazán, — szól a hamis teknősbéka. — Ha jönne hozzám egy hal és azt mondaná, hogy utazni megy, az első kérdés az volna, visz-e vízikígyót?

— Miért?

— Azért, — válaszolta a hamis teknősbéka, — mert ha útközben megbetegszik, van aki kígyó gyítja.

A griff ekkor Aliszhoz fordult: — Most te beszéld el a kalandjaidat!

— Elbeszélhetem, — felelte Alisz, — ma reggeltől kezdve. A tegnapi dolgokat már nem mesélem el, ennek semmi értelme sem volna. Tegnap én még egészen másvalaki voltam.

— Ezt nem értem. Magyarázd meg! — mondta a hamis teknősbéka.

— Nem, nem! Előbb a kalandokat halljuk! — tiltakozott türelmetlenül a griff. — Ha megmagyaráznak valamit, az mindig olyan rettenetesen sokáig tart.

Alisz tehát belefogott viszontagságai elmondásába, onnan kezdve, hogy Tapsifülest megpillantotta. A két állat kétfelől olyan közel furakodott hozzá és úgy meresztette a

szemét és tátotta a száját, hogy bizony kezdetben egy kicsit kellemetlenül érezte magát. Mind a ketten nyugodtan hallgatták az elbeszélést, egészen addig, amíg Alisz ahhoz a részhez nem ért, ahol fordítva mondta fel a hernyónak a János bácsit. Itt a hamis teknősbéka mélyet sóhajtott és közbeszólt: — Nagyon különös.

— Olyan különös, hogy már különösebb nem is lehet, — erősítette a griff is.

A hamis teknősbéka elgondolkozott. — Azt mondd, egészen másképpen jöttek a szavak, mint ahogy akartad. Erre már magam is kíváncsi vagyok. Szólj neki, hogy mondjon fel egy verset, — fordult a griffhez, mintha ennek a szava Alisz előtt többet nyomna a latban.

— Kelj föl és szavald el az Anyám tyúkját! — parancsolta a griff.

— Borzasztó, hogy rendelkeznek velem ezek az állatok, — gondolta Alisz. — Most meg már a leckémet kérdezik ki. Mintha csak az iskolában volnék! — Fölállt és belekezdett a versbe, de fülében még ott csengett a hamis teknősbéka éneke, úgy hogy azt se tudta, mit mond. Megint nem úgy sikerült, mint ahogy kellett volna.

Ejh, mi a kő! rák anyó, kend
A fazékban fő már ott fent?
Köménymagos vízbe teszik,
Szép piros lesz, ha kiveszik.
Vigan pirul a lábosban,
A királyfi sem él jobban.

— Ez nem ugyanaz, mint amit én gyermekkoromban tanultam, — vélte a griff.